

Υποβρύχιο ρομπότ πιάνει... δουλειά το 2017 στην Ανταρκτική!

Η Τασμανία θα παραλάβει μέσα στις αρχές του 2017 ένα νέας τεχνολογίας υποβρύχιο ρομπότ, το οποίο θα βοηθήσει τους επιστήμονες να εξερευνήσουν νέα τμήματα του περιβάλλοντος της Ανταρκτικής.

Το αυτόνομο υποβρύχιο όχημα έχει την κωδική ονομασία «Εξερευνητής» και είναι ικανό να καταδύεται σε βάθη 5.000 μέτρων, ενώ μπορεί να ταξιδέψει σε απόσταση μεγαλύτερη των 100 χλμ., κάτω από θαλάσσια επιφάνεια που είναι καλυμμένη με πυκνό πάγο.

Το υποβρύχιο όχημα κατασκεύασε η канаδική εταιρεία International Submarine Engineering (ISE).

Το υποβρύχιο όχημα έχει τη δυνατότητα να συλλέγει πληροφορίες από τα κομμάτια πάγου που επιπλέουν και βρίσκονται στη θαλάσσια περιοχή της Ανταρκτικής, βοηθώντας τους επιστήμονες να κατανοήσουν την περιβαλλοντολογική δυναμική της Ανταρκτικής και την επίδρασή της στην κλιματική αλλαγή.

«Να φύγετε. Όχι για σας, για τα παιδιά»

Ζούσαμε μια κανονική ζωή εδώ στην Ελλάδα, όπως οι περισσότεροι. Ο άντρας μου, αρχιτέκτονας μπορούσε άνετα να συντηρήσει την οικογένεια κι εγώ, με δυο παιδιά του δημοτικού, βοηθούσα, όσο μπορούσα παραδίδοντας μαθήματα πιάνου σε μικρούς και μεγάλους.

Δεν χρειάζεται να εξηγήσω τι έγινε. Όλοι το γνωρίζετε. Όλοι το ζήσατε στις δουλειές σας. Τα πάντα άρχισαν να καταρρέουν και το οικονομικό πλάνο που είχατε φτιάξει για μια ζωή, έγινε στάχτη. Στην δική μας περίπτωση, η κρίση στη οικοδομή μείωνε ολοένα τα έσοδά μας, με αποτέλεσμα να αρχίσουμε να «τρώμε» από τα έτοιμα. Όσο για τα μαθήματα πιάνου, αυτά έγιναν είδος πολυτελείας. Όταν ο κόσμος δεν έχει χρήματα για να θρέψει το παιδί του, το πρώτο που θα κόψει, είναι το πιάνο. Και λογικό. Οι λογαριασμοί άρχισαν να συσσωρεύονται και να μένουν απλήρωτοι. Όλη μέρα χτυπούσαν τα τηλέφωνα από τράπεζες, ασφαλιστικές εταιρίες και εταιρίες κινητής τηλεφωνίας. Δεν μπορούσαμε πια να κινηθούμε τις νύχτες. Ζούσαμε με ένα διαρκές άγχος, μία αγωνία που δεν είχε τέλος. Κάθε πρωί σερνόμασταν, δεν μπορούσαμε να πάρουμε τα πόδια μας, δεν θέλαμε να μπούμε πάλι στον στίβο και να παλέξουμε για ένα εκ προοιμίου χαμένο παιχνίδι. Δεν ορίζαμε πια τις ζωές μας, και βλέπαμε τους κόπους μας να εξαφανίζονται σε παράλογους φόρους που όλο αυξάνονταν όταν το εισόδημα όλο και μειωνόταν. Γνωστή ιστορία σε όλους. Δεν ήμασταν οι πρώτοι και δυστυχώς ούτε οι τελευταίοι.

Βγάλαμε αμέσως τα παιδιά μας από

το ιδιωτικό σχολείο, μετακομίσαμε (μέναμε στο ενοίκιο) σε ένα μικρότερο σπίτι και συνεχίσαμε τις ζωές μας ελπίζοντας ότι τα πράγματα θα αλλάξουν. Τελικά τίποτα δεν άλλαξε και η κατάσταση γινόταν όλο και χειρότερη.

Όλο αυτόν τον καιρό που ζούσαμε και εμείς και όλοι συμπολίτες μας αυτή την κόλαση, η αδερφή μου, που μένει εδώ και χρόνια στην Μελβούρνη της Αυστραλίας, μας πρόετρεπε να αφήσουμε τα πάντα και να πάμε εκεί. Όμως δεν είναι εύκολο να αφήνεις τη χώρα που σε γέννησε, τους γονείς σου, τους συγγενείς και τους φίλους σου, τα γνωστά σου μέρη που τόσο αγάπησες, τις συνήθειές σου. Από την άλλη σκεφτόμασταν και τα παιδιά. Πάνω που είχαν αλλάξει μια φορά τη ζωή τους με το καινούριο σχολείο, είχαν αρχίσει να κάνουν νέους φίλους και να εγκλιματίζονται στα νέα δεδομένα, θα έπρεπε να αρχίσουν πάλι από το μηδέν. Από την άλλη, τι μέλλον θα είχαν αύριο τα παιδιά μας εδώ;

Μέρα με τη μέρα βλέπαμε ότι δεν υπάρχει φως πουθενά και έτσι πήραμε την απόφαση. Οι γονείς μας, ευτυχώς, ήταν πλάι μας. «Εμείς μεγαλώσαμε παιδί μου», μου είπαν. Είμαστε καλά και δεν έχουμε ανάγκες, εκτός από ένα πιατό φαί και έναν περίπατο. Να φύγετε. Όχι για σας, αλλά για τα παιδιά».

Πουλήσαμε τα περισσότερα από τα έπιπλά μας και ότι δεν μπορούσαμε να πουλήσουμε το χαρίσαμε σε φίλους που είχαν ανάγκη και σε φιλανθρωπικούς οργανισμούς. Όλο μας το σπίτι, όλο μας το νοικοκυριό, όλη μας η ζωή στην Ελλάδα στριμώχτηκε σε 15 κιβώτια...

Μένουμε εδώ και δυο χρόνια στη Μελβούρνη. Ο άντρας μου βρήκε δουλειά σε μια κατασκευαστική εταιρία και εγώ παραδίδω μαθήματα πιάνου. Τα παιδιά μου κατάφεραν να μπουν στους νέους ρυθμούς τους, τα πάνε καλά στο καινούριο τους σχολείο και όλοι κάνουμε φίλους. Η ζωή άρχισε να κυλάει και πάλι φυσιολογικά.

Φυσικά τίποτα δεν ήταν εύκολο στην

αρχή. Όταν μετακινείς τη ζωή σου προς την άλλη πλευρά του κόσμου, δεν πρέπει να έχεις μεγάλες προσδοκίες, ούτε να περιμένεις να πάνε όλα όπως τα έχεις προγραμματίσει. Εδώ έμαθα να δέχομαι τις ατέλειες, έγινα πιο υπομονετική, πιο δεκτική στις αλλαγές, ώστε να καταφέρω να βρω μια σταθερότητα στο χάος. Μου λείπει ο ήλιος μας, η θάλασσά μας, η γλώσσα μας. Αλλά δεν μπορείς να τα έχεις όλα. Άλλωστε η τελειότητα είναι υπερτιμημένη. Μόλις απάλλαξα τον εαυτό μου από κάθε προσδοκία σχετικά με το πώς θα ήθελα να πάνε τα πράγματα, άνοιξα στον αυτό μου ένα νέο κύκλο εμπειριών. Βρήκα ομορφιά ακόμα και στις ζόρικες στιγμές και έμαθα να παλεύω με τον φόβο μου.

Το να πας τη ζωή σου σε μια άλλη χώρα, και να «χτίσεις» ένα εντελώς νέο σπίτι από την αρχή είναι σαν σάλτο στο κενό χωρίς αλεξιπτώτο. Υπάρχουν τόσα πολλά πράγματα που μπορούν να πάνε στραβά και υπάρχουν πάντα εκατοντάδες αναπάντητα ερωτήματα που βασανίζουν το μυαλό. «Θα τα καταφέρουμε;», «Θα είμαστε καλά εκεί;», «Μήπως κάναμε λάθος;».

Αποδείχθηκε τελικά, πόσο ανθεκτικοί μπορούμε να είμαστε και αυτό μεταφέρεται σε οτιδήποτε άλλο στη ζωή, στην εργασία και στο σπίτι. Άλλωστε για μένα σπίτι είναι αυτό που θεωρώ εγώ σπίτι. Εφόσον είμαστε οι τέσσερις μας κάτω από την ίδια στέγη, τότε αυτό είναι το σπίτι μας. (Πηγή: Mamagers, Αναστασία Αρμενιάκου)